

ג. וישמע מינה ממה שנטקדרשו שלוש הנכריות על ידי קבלת אחת מהן: אשה נישית שליח לחבירתה, ואפלו במקומ שנעשית לה צורה.⁽⁵⁾

המקדש בשלחן, משום דפירות ד شبיעית הם, דהפרק הוא זוכה בהם המקדש, הוא אם קידשן בפירות שלחן דשאך שני שבועיים שאינם הפקר וגוזל הם בירור, לא היו מתקדשות הנכריות שנגלו מהן הפירות.⁽⁴⁾

שכתב בזה "המקנה" בד"ה ובזה אחיו שפיר בתוך דבריו.

ג. יש מי שהעיר — לפי שיטת רשיי — לסתור מכאן מה שכתב הגור"ח [הובא בהעה לעיל] שהקידושין נעשו על ידי הנשים עצמן שזכו בכללה שקיבלה אחת מהן על ידי כלון, וכן את הקידושין בקנין חזר; שהרי לפי זה, אפלו אם תמציא לומר שאין אשה נעשית שליח לחברתה במקומות שנעשית לה צורה, הני מיili שאינה יכולה לקבל קידושין עבורה, אבל את הכללה היהת יכולה לקבל.

ד. הרא"ש כתב על דברי רשיי: "זאין זה שום חידוש, כיון שעשאה שליח, והיא נתרצתה להיות שלוחה, למה לא תהיה לה שלוחה, ואעפ' שנעשית לה צורה וכו', [וראה מה שישב ה"פני יהושע"]; אלא הכי פירושו: כשהקיבלה סתם, אמרו לה "קבלי בשבייל قولנו", והוא לא אמרה כן "אקבל גם בשביילם", אלא שתקה וקיבלה סתם, וכך ממשען דכיוון שקיבלה בסתם ולא אמרה בפירוש "אני רוצה לעשות שליחותכם", מסתמא בשבייל قولם קיבלה, ואעפ' שנעשו לה צורות, [וראה גם התוספות בפירושם השני].

ה. התוספות בפירושם הראשון כתבו: "וניה נמי מצורתה אינה נאמנת לומר מטה בעלה, דילמא מקללה לה, הני מיili עדות بلا מעשה, אבל עדות במעשה נאמנת"; והרבנים צרכיהם ביאור כמו שהעירו אחרים [ראה רש"ש ו"שיעורי רבינו שמואל"], שהרי אין כאן עדות כלל אלא שליחות לקידושין!? וה"ר שמחה מודעשר הגיה בדברי התוספות "שליחות במעשה".

4. א. הקשה הריטב"א: מנין להוכיח ממה שנקטה המשנה את דין בפירות שביעית, שאילו היה מעשה זה בפירות שאיןם של שביעית לא הייתה מקודשת, והרי יש לומר שלך נקטה המשנה שהיו של שביעית כדי להסבירו את הדין הקודם שהמקדש בפירות שביעית מקודשת?!

ובאייר הריטב"א [ראה שם], שההוכחה היא מהה שנינו "ושלהן היתה", שהרי כיוון שכבר שניינו של שביעית היתה, מי נפקא מינה אם שלחן היתה, אם לא להסבירו שם לא היה זה בשביעית כי אז לא היו מקודשות אפלו אם שלחן היתה.

ב. הקשה ה"פני יהושע", והרי מן המשנה אין להוכיח על גוזל שלחן ולא על גוזל דחרים, והרי יש סברא לומר שדווקא בגוזל דידה אינה מקודשת, משום שיש לומר שלא נתקונה לקידושין אלא ליקח את שלה "אין שקל", ודידי שקל", וראה מה שביאר שם.

5. א. ואף על פי שבכל עדות שהאהה כשרה לה, אין הצרה נאמנת, מכל מקום שליחות הצרה שעשתה — עשתה, רשיי; ועיקר דין זה הוא בנסיבות קיז א שאין הצרה נאמנת להיעיד ש"מת בעלה", והטעם משום דילמא מקללה לה, [וכן מבואר שם שאם לא שהגת מוכחים, לא הייתה צרה נאמנת להביא גט לצורתה ולומר: "בפני נכתוב ובפני נחתם"].

ב. ואם תאמר: מנין שקיבלה אחת מן הנכריות, טמא קיבלה אחת האחות, והיא הרי אינה מקודשת ואני נעשית צורה!? ראה מה